

Mojej matke 2017

22.5.1998 (pred deväťnástimi rokmi)

Držím ju v náručí krehkú, nežnú bytosť a nadobúdám pocit, že z nej nedokážem strhnúť pohľad. Malá tvárička, na ktorej sa odráža ničím nerušený spánok, sa roztiahla do jemného náznaku úsmevu. Mám dojem, že sa mi stráca pôda pod nohami. Celá moja bytosť srší neopísateľnou emóciou, ktorá prebija všetky pochybnosti, ktoré vo mne doteraz klíčili. Zozadu ku mne zrazu pristúpi Tom a tuho ma objíma. V teple jeho náručia mi zrazu celkom nič nechýba, privieram oči a snažím sa zapamätať si túto chvíľu navždy. Plne si uvedomujem, že nikdy to nebude jednoduché, ale spoločnými silami a láskou prejdeme túto dlhú púť a na jej konci budeme na tieto časy spomínať, ako na niečo, čo nám dalo ešte viac síl snažiť sa a bojovať o krajší zajtrajšok.

17.10.2007 (pred desiatimi rokmi)

Ležíme na gauči a spoločne sa dívame na akúsi kreslenú rozprávku. Nestíham sa tak celkom sústrediť na prelínajúce sa dejové motívy, myseľ mi dnes akosi stále ubieha niekam preč. Ako pozorne sledujem každý pohyb postavičiek a čakám, čo sa udeje ďalej... Myslím na to a zadívam sa na Emku. Ona si to však, samozrejme, všimla a jej veľké modré oči sa na mňa spýtavo zahľadeli.

„Mami? Prečo nepozeraš so mnou rozprávku? Stále pozeráš niekam inam,“ prehovorí vyčítavým tónom a jej detská tvárička sa zamračí.

„Len som sa na chvíľku zamyslela, zlatko.“

„A nad čím?“ zrazu jej moje myšlienky pripadajú oveľa pútavejšie ako spievajúce postavičky na obrazovke. Odmalička je veľmi zvedavá a rada pátra po odpovediach. Niekedy ma jej bystré zmýšľanie až prekvapí a neraz ma jej vynaliezavosť donúti k úsmevu, Vtedy si v duchu vravím, akú mám šikovnú dcéru. Vďaka nej si nestíham uvedomovať ten rýchlo a hekticky plynúci čas, ona je mojím šťastím, nekončiacim prítomným okamžikom, spolu tvoríme nerozlučnú dvojicu.

„Vieš, musím do zajtra napísať jeden veľmi dôležitý článok a maminke už akosi došli nápady.“

„Aj ja chem raz písať príbehy a články ako ty,“ roztúžene sa kamsi zadíva.

Kdesi v hĺbke duše ma jej poznámka poteší a vzápätí sa mi v hlave vynorí nápad: „A čo tak začať hneď teraz?“

2.3.2013 (pred štyrmi rokmi)

Neprechádzam práve ľahkým obdobím. Nevládzem. Aj tieto riadky píšem namáhavo, z posledných síl. Skutočne nikdy by som si nebola pomyslela, ako rýchlo človeku všetko šťastie vyklzne z rúk. Ako náhle a nečakane sa zmení jeho život.. Po mesiacoch, prežitých medzi obavami a nádejou, uviazla som v akomsi zlom sne, ktorý sa raz musí skončiť... Snáď sa v mojom živote ešte vyčasí a aj táto životná skúsenosť – rakovina - bude čoskoro minulosťou. Počúvame o nej z každej strany a veríme, že nás sa to netýka, smrť sa nás nedotkne... Zotvrávame v naivnej ilúzii, až kým nepríde šokujúca správa. Dosah tej tragickej správy, ktorá sa nás doteraz týkala len povrchno, nečakane pocítíme na vlastnej koži. Zrazu začneme ďakovať za každú jednu príležitosť, vážime si každú maličkosť. Zistíme, že na veci sa dá pozerieť aj z inej, lepšej stránky. Že možno všetky tie naivné ciele a sny, o ktorých sme toľko hovorili, strácajú aj ten najmenší význam a zostávajú tu len spomienky. Zostaneme spomienkou, ktorá pretrvá v pamäti tých najbližších a najmilších.

A niektorí si to uvedomia včas. Poučia sa. Berú problémy ako výzvy. Viem, že pre mojich blízkych, muža i dcéru, to bude výzva. Ale viem, že v ich spomienkach budem stále nažive.

Dnes

Sedím na teplom piesku, zabáram doň dlane. Dívam sa na hlučné vlny, ktoré obmývajú brehy. V diaľke horúce slnko stráca svoju silu, pri rozlúčke s dnešným dňom maľuje na oblohe novými odtieňmi farieb a dáva nám posledné zbohom. O chvíľu svetlo definitívne stratí vládu na tejto polovici zemegule a ďalší deň sa stratí v nenávratne. Líham si do piesku a privieram oči. V týchto chvíľach mám dojem, akoby sa moja mama mala každú chvíľu vrátiť a dívať sa so mnou na západ slnka. Robievali sme to často, len tak sme sedeli, dívali sa na oblohu a boli sme naozaj vďačné za prítomný okamih. Stále si ju pripomínam. Navštevujem jej obľúbené miesta, opakujem si slová, ktorými ma povzbudzovala. Chvíľu nepremýšľam, len si naplno vychutnávam nádherné prírodné divadlo. Vnímam každý zvuk, dotýkam sa piesku a vzápätí sa mi do ruky dostane kožený denník matky, ktorý nosím stále so sebou. Zakaždým, keď neviem, čo ďalej, kam sa pohnúť, otvorím ho a jej milé slová, zvečnené na papieri, mi pripomenú skutočné hodnoty života. Pevne ho stisnem v ruke a otvorím oči. Tentoraz už slnka na oblohe niet, len jemná hra farieb, ktorá po ňom zostala. Mám dojem, že aj vzduch sa akosi ochladil. Zrazu ku mne nečujne zozadu pristúpi otec a sadne si vedľa mňa. Nemusí nič vravieť, obaja myslíme vždy na to isté. Na našu mamu. Odišla celkom nebadane a rýchlo ako zapadajúce slnko. Týram sa predstavami, čo všetko sme spolu ešte mohli prežiť. Útechou sú pre mňa prekrásne spomienky na nekonečnú nehu i lásku, ktorú som od nej dostala. Cítim hlbokú vďačnosť. Naš spoločný život bol úžasný a mama by si želala, aby som bola veselá a šťastná. Viem to a táto istota ma naplňuje nečakaným pokojom radosťou. Veď zajtra opäť vyjde slnko s posolstvom nového dňa a ja verím, že sa znova všetci stretne na jednom krásnom mieste... Ale dovtedy snáď prežijem zmysluplný život. Dostala som ho od mamy ako najcennejší dar. Ďakujem Ti, mami!

Erika Göbölösová, II.A

Stredná odborná škola

Cintorínska 4

950 50 Nitra

Tel.: 037/6528379

Mail: soscintorinska4nr@gmail.com